

at værne dette Lands Kultur, ser jeg ikke rettere, end at det er et Held, at man har disse Mellemlid. Det er et Held, at man ikke kan sige: Her staa Socialdemokraterne, og der staa alle de andre, men at der er en Forbindelse mellem de fra hinanden fjernt staaende Partier og Afskyninger, paa den ene Side de Konservative paa den anden Side de socialistisk Ultraradikale. Derfor tildeler jeg det radikale Parti og dets Ministerium en større politisk Opgave end den, det ærede Medlem synes at ville tildele dem, nemlig at være Bannerfører for en Venstrepolitik, som Befolkningen er ved at forlade. Jeg tror, at de radikale Interesser, ret fremmede, ville vise sig at staa i ganske anderledes nært Forhold til Socialdemokraternes Politik, end det ærede Medlem antager, og derpaa beror i Virkeligheden ogsaa den Støtte, det radikale Parti kan vente fra Socialdemokratiets Side. Den beror ikke blot paa den Tilfældighed, at det nu er et Mindretal, der har dannet Ministeriet, og at vi, hvad der er ganske naturligt, føle os politisk nærmest knyttede til dem, men den beror ogsaa i ikke ringe Grad paa, at vi i den radikale Politik vente en Banebryder for de socialdemokratiske Ideer.

Det ærede Medlem fra Grenaa mente, at disse socialdemokratiske Ideers Gennemførelse vilde blive en Forbandelse, eller maaske brugte han Udtrykket: Vilde blive beklagelig for Landet. Jeg skal dertil sige, at jeg antager, at den almindelige Valgret vil selv regulere dette Forhold. Hvis den almindelige Valgret foretrækker Socialismen, tager den simpelt hen Socialismen. Jeg antager, der ikke vil være et Folk, som vil være saa letsindigt, at det vilde paalægge sig formentlige Lænker og Byrder og socialistisk Tyranni, om hvilket der er talt saa tidt, blot for den Fornøjelse at kunne følge Programmet, som det nu en Gang er opstillet, af disciplinære Krav. Et Folk vil simpelt hen indrette sig efter, hvad det finder formaalstjenligt og praktisk, og enhver Frygt, der ytres i den Henseende, turde være en Frygt for den almindelige Valgret og slet ikke for Socialismen. Derfor ønske vi, at det nuværende Ministerium maa være saa heldigt at gennemføre den, efter min Mening, største politiske Opgave, der foreligger i Øjeblikket, nemlig en retfærdigere Valgkredsordning, thi den nuværende Valgkredsordning giver et forvrænget Billede af Forholdene i vort Folk. Man stemmer, men man stemmer ingenlunde ud fra den

almindelige Valgrets Grundsætninger, naar ikke Flertallet i Folket bliver hørt, naar der er Valgkredse saa store, at deres Vælgere bogstaveligt kun have Trediedelen eller Halvdelen af den Indfyldelse, som Vælgere i andre Kredse have. At gøre den almindelige Valgret til et virkeligt Udtryk for Stemningen i Folket maa være dette Ministeriums Opgave, og kan det nuværende Ministerium gennemføre dette Hensyn til den almindelige Valgret, har dette Ministerium gennemført en stor Opgave, som vil komme til at betyde meget for vor fremtidige Politik.

I øvrigt vil jeg med Hensyn til Spørgsmaalet: Det radikale Venstre og Socialdemokratiet, sige, at der er noget, der ikke er rigtig heldigt ved denne Alliance, uagtet al Alliancepolitik her i Landet har betydet, at de, der vare nærmest Venner af den almindelige Valgret, kom til Magten. De Herrer af Reformvenstre vilde ikke have beklædt de Embeder, de have faaet her i Staten, hvis de ikke havde haft Socialdemokraterne med, det er sikkert nok. Vi have kæmpet i de store Byer med det gamle Højre, have fortrængt det og have bidraget til, at Venstre blev Regeringsparti. Og naar der nu findes en politisk Forbindelse mellem det radikale Venstre og Socialdemokratiet, er der ikke Spor af Grund til at gøre Ophævelser derover, det er en ganske naturlig Sag. Efter min Mening har denne Forbindelse tilmed, naar man overhovedet vil tale om Partiforbindinger, Partialliancer for Eks. ved Valg, ikke været intim nok, thi vi vilde maaske være blevne sparede for 31 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. ud af den i Forvejen fattige Statskasse og for yderligere aarlige Bevillinger paa 2—3 Mill. Kr., dersom man havde gennemført Valgkompromiset i sin fulde Udstrækning. Maaske, siger jeg, er det ikke sket, og det vidner om, at der paa dette Punkt har været en Brist, som man egentlig strængt taget kan beklage, ikke af Hensyn til Partierne, thi Partierne ere, hvad de ere hver for sig alligevel, men af Hensyn til det Land, vi alle tjene.

Af Hensyn til dette Lands Udvikling havde det ikke mindst vejet til, hvis man kunde tænke paa Underklassernes Ve og Vel, ligesom man hidtil har gjort det, og fremme sociale Reformforslag, medens man nu faar at vide, at alt det, det drejer sig om, er at spare. Jeg maa sige til den højtærede Minister, at uagtet jeg i al Almindelighed anerkender hans Opfattelse af Sparsommelighed lige overfor Udgifter, der kunne undværes, og om en almindelig for-